

LOV OG EVANGELIUM

Nr. 2

FEBRUAR 2003

39. årgang

Brudens skjønnhet

Av Olaf Klavenæs

Hvor fager du er, min kjæreste! Hvor fager du er! Dine øyne er duer bak ditt slør. Ditt hår er som en hjord av geiter som leirer seg nedover Gilead-fjellet. Dine tenner er som en hjord av nyklipte sauer som stiger opp av badet. Alle har de tvillinger, og ingen blant dem er uten lam. Dine lepper er som en skarlagensnor, og din munn er yndig. Som et stykke granateple er din tinning bak ditt slør. Din hals er som Davids tårn, bygd til våpenhus. Tusen skjold henger på det, alle krigsmennenes skjold. Dine bryster er som tvillinger av en gasell som beiter mellom liljer.
Høys 4:1-5

Brudgommen beskriver bruden slik han ser henne. Han ser en fullkommen skjønnhet, et speilbilde av seg selv, fordi hun er kledd i hans rettferdighet.

«Dine øyne er duer,» er bilde på troens tillit og fortrøstning. Duen ser alltid opp til himmelen, der er dens frihet. Bruden har sitt blikk mot himmelen der brudgommen er.

«Ditt hår er som en hjord av geiter som leirer seg nedover Gilead-fjellet.» Om Samson leser vi at hans styrke var i

håret: «Det skal ikke komme rakekniv på hans hode, for barnet skal være en Guds nasireer fra mors liv. Han skal begynne å frelse Israel fra filistrenes hånd.» (Dom 13:5)

Dette «begynne å frelse» er et forbilde på Jesus. Men Samson ble fristet og fanget i synd med kvinnen Dalila. Han lot sin styrke og sin åndelige skjønnhet vike for synd og kjød da han lot Dalila rake av seg sitt hår. Han mistet sitt åndelige liv, sitt samfunn med brudgommen.

Det åndelige livet er som en hårmanke, det vokser ut i samfunnet med Jesus, det er som en hjord av geiter som leirer seg nedover Gilead-fjellet, på de beste beitemarkene, der er det mat og næring. I 4M 32:1 leser vi at Gileads land var vel skikket for feavl. Det betyr at det var gode beitemarker og vann i mengde. Slik er Guds ord for bruden. Hun må leve i Ordets beitemarker og vannmagasiner. Der trives hun, der vokser håret, der blir hun fager som brudgommen selv!

Hør hva Skriften sier i Esek 34:14-15: «På en god beitemark vil jeg la dem beite, på Israels høye fjell skal deres

Bladet LOV og EVANGELIUM

utgis av Norsk Luthersk Lekmannsmisjon og blir sendt gratis til alle som sender ekspedisjonen navn og adresse. Bladet kommer med 10 nr. i året. Gaver til bladet kan sendes til kasserer i NLL.

Abonnement, oppsigelse og adresseforandring sendes ekspedisjonen v/Magne Ekanger, Bakkavegen. 2, 4352 Kleppe, tlf. 51 42 08 93. E-post: magne.ekanger@c2i.net

Ansvarlig for bladet:
Red.nemnda ved form. Jon Espeland
Svartefjell 24, 4625 Flekkerøy
tlf. 38 10 00 61, fax 38 10 04 70
E-post: jesp@c2i.net

Faste medarbeidere i bladet:
Per Bergene Holm og Dag Rune Lid.

NORSK LUTHERSK LEKMANNSMISJON

ble grunnlagt i 1963 av venner av den luthersk-rosenianske forkynnelse, og ønsker å forkynne Guds ord i skrift og tale både i Norge og ute på misjonsmarken. NLL har ytremisjonsarbeid i Peru.

Formann: Dag Rune Lid, Furufjell 30
5600 Norheimsund, tlf./fax 56 55 26 72
e-post: drlid@online.no

Sekretær: Jon Espeland
Svartefjell 24, 4625 Flekkerøy
tlf. 38 10 00 61, fax 38 10 04 70

Kasserer: Torunn Ånestad, Kydland,
4360 Varhaug, tlf. 51 43 04 06
Bankgiro 3204 10 10222
Svensk postgiro: 178 84 80-0

BIBELSKOLEN PÅ FOSSNES

ble grunnlagt i 1992, og eies og drives av NLL. Skolen har både halvårig- og ettårig kurs, og det er også adgang til å følge undervisningen i kortere perioder.

Skolen ønsker å formidle tillit til Guds ord og spørre etter de gamle stier (Jer 6:16), samt fremme den arv vi har fra lekmannsbevegelsen og våre lutherske lærere.

Adr.: 3160 Stokke
tlf. 33 36 17 70, fax 33 36 17 71
Bankgiro 2490 45 39496
E-post: pbholm@online.no
Rektor: Per Bergene Holm,
3282 Kvelde, tlf. 33 11 26 96

INTERNETT: www.nll.no

havnegang være. Der skal de hvile på en god havnegang, og på en fet beitemark skal de beite på Israels fjell. Jeg vil selv være hyrde for min hjord og selv la den hvile, sier Herren Herren.» Og i Sal 23:2: «Han lar meg ligge i grønne enger, han leder meg til hvilens vann.»

Vi ser i disse versene hvordan brudgommen priser brudens skjønnhet. Senere i kapitlet utbryter brudgommen: «Alt er fagert ved deg!» (v.7) Slik ser Jesus på den troende!

Men bruden ser ikke seg selv som fager. Når hun ser på seg selv, bekjenner hun at hun er sort og syndig. Men i ham, i Jesus, ser hun seg ren og yndig!

Dette er troens edle kunst, og ingen – nei ingen – må få oss bort fra den plassen, fra den enfoldige troskap mot brudgommen.

«Men jeg frykter for,» sier apostelen «at likesom slangen dåret Eva med sin list, slik skal også deres tanker bli fordervet og vendt bort fra den enkle og rene troskap mot Kristus.» (2Kor 11:3)

Husk at hele vår salighet står til Kristus, hans miskunnhet, hans renhet, hans fullkommenhet!

Gud «vil at alle mennesker skal bli frelst og komme til sannhets erkjennelse.» (1Tim 2:4) Gud vil se synderen kledd i Jesus rettferdighet. Det er umulig for oss å beskrive synderens skjønnhet i Jesus, men Bibelen beskriver det for oss, både her i Høysangen og andre steder. I 2Pet 1:4 leser vi at Jesus «har gitt oss de største og mest dyrebare løfter, for at dere ved dem skulle få del i guddommelig natur.»

Tenk, – bruden har guddommelig na-

tur. Vi hadde ikke våget å si det om det ikke hadde stått skrevet. Men slik er det. Den som har Jesus, har alt!

«Din hals er som Davids tårn, bygd til våpenhus,» sier brudgommen. I Høys 7:4 sier han «Din hals er som elfenbenstårnet.» Halsen forbinder legemet med hodet. Bruden er legemet, brudgommen, Kristus, er hodet. Og denne forbindelsen mellom den troende og Kristus er sterk og uinntagelig, som Davids tårn, som elfenbenstårnet. For i denne forbindelse har bruden hele sitt liv og all sin fortrøstning!

Davids tårn er bygd til våpenhus. Så lenge vi er i denne verden, er vi i krig. For vi har en fiende, en som ikke vil at vi skal bli frelst. Davids våpenhus er vår redning i denne striden. Der finne bruden sitt skjold, «troens skjold, som dere kan slukke alle den ondes brennende piler med.» (Ef 6:16)

David lovsynger vår redningsmann i striden: «Lovet være Herren, min klippe, han som lærer opp mine hender til strid, mine fingrer til krig. Han er min miskunn og min festning, min borg og min redningsmann, mitt skjold og den jeg tar min tilflukt til.» (Sal 144:1-2)

Det er godt å ha et så sikkert til-

fluktssted, en slik borg! Det er som vår bror Martin Luther sier det i sangen:

Vår Gud han er så fast en borg, Han er vårt skjold og verge. Han frir oss ut av nød og sorg Og vet oss vel å berge. Vår gamle fiende hård Til strid i mot oss står, Stor makt og arge list Han bruker mot oss visst. På jord er ei hans like.

Vår egen makt er intet verd, Snart fikk vi banesåret. Men én går fram i denne ferd, Som Herren selv har kåret. Vil du hans navn få visst? Han heter Jesus Krist. Den høvding for Guds hær, I ham kun frelse er. Han makten skal beholde!
(sb 479)

Ja, brudgommen er brudens eneste håp i striden. Men det er også et håp som holder, som elfenbenstårnet. Det lar seg ikke påvirke av vær og vind, det står støtt, tæres ikke av tid og tann og eldes ikke!

Guds ord står fast, det rokkes ikke. Ordet er brudens faste klippegrunn!

«Dine bryster er som tvillinger av en gasell som beiter mellom liljer,» sier brudgommen i det siste verset i vår tekst.

Gjennom brystene gir en mor liv og

Innholdsfortegnelse ~ Lov og Evangelium, februar 2003:

Brudens skjønnhet. Av Olaf Klavenæs	side 1
Den gamle organist. Et minne fra vekkelsestiden (Sverige) 1908	side 4
Jesus og Bartimeus. Av Gunnar Fosslie	side 7
Hans navn skal kalles Jesus. Av Johan W. Forstmann (1706-1759)	side 11
Religiøsitet og liv i Gud. Av Johannes Daasvand (1884-1955)	side 13
Et bøyet og ringe folk. Av Per Bergene Holm.....	side 15
Død, hvor er din brodd? Av F. W. Krummacher (1796-1868)	side 19
Hvorfor sørger du min sjel? Av Hans Adolph Brorson (1694-1734)	side 20

næring til sitt barn, fra det liv hun har inne i seg selv.

Vi har sett bilder fra hungersnød i Afrika; – kvinner med uttørkede bryster og barn som derfor dør av sult.

Bruden har fått livet av brudgommen. Han har gitt henne det levende vann, livets vann. Og «det vann jeg vil gi henne,» sier Jesus «blir i henne en kilde med vann som veller fram til evig liv.» (Joh 4:14)

Bruden får være med å gi av sin overflod til Guds barn, til de andre troende. En troende mor gir sin morsmelk til sitt nyfødte barn, men enda viktigere enn hennes kjødelige bryster, er hennes åndelige bryster. Hun skal også die sitt barn med åndelig melk.

Morsmelken gir liv for tiden, den åndelige melk gir liv for evigheten!

«Måtte dine bryster være som vintreetes druer,» sier brudgommen i Høys 7:8. Vintreet er Jesus. Vi som hører ham til er grener på vintreet. Det er vintreetes sevje som flyter i grenene.

«Jeg er vintreet, dere er grenene. Den som blir i meg, og jeg i ham, han bærer mye frukt, sier Jesus i Joh 15:5

Brudens bryster er bilde på den levende kristne som gir og deler ut livets ord til syndere; som bærer frukt, evangeliets frukt. Det er å gi av livets ord og livets vann til hjelpeløse syndere.

Uten dette ord og dette vann lider vi hungersnød og åndelig død.

Men bruden har ingen frukt i seg selv, ingen fagre bryster som kan gi liv til en døende verden. Alt har hun i brudgommen, i Kristus. Derfor må hun bli i ham!

Bli i meg, har Jesus sagt, Da du frukt skal bære. Ingen kan av egen makt Leve Gud til ære. Bli i ham, bli i ham, Da vil frukten vokse fram.

Bli i ham i barnlig tro, Regn med ham alene, Selv han da i deg vil bo, med sin kraft deg tjene. Bli i ham, bli i ham, La deg prege av Guds lam.

(sb 483)

Den gamle organist

Et ungdomsminne fra vekkelsetiden i Raslagen (Sverige) 1908

I årene 1908-12 gikk der en herlig vekkelse over store deler av Raslagen. Der var mange, både unge og gamle, som ble vakt og så seg frelst i Jesu blod. De fikk syndenes forlatelse og fred med Gud og ble nye skapninger i Kristus Jesus.

Blant de mange minner jeg har fra den tid er der særlig ett – som avslører

ungdommelig uforstand – men også hvordan Gud kan bruke til vekkelse og omvendelse det som blir sagt i uforstand.

Et sted ute i skjærgården var der vekkelse. Mange hadde opplevd frelsen og jublet av glede. Andre var i stor nød over deres synder. Nødrop og tårer

blandet seg med jubelsang og takk for frelsen. De nyomvendte avla korte, men gripende vitnesbyrd om deres opplevelser, og den ene sang etter den andre istemtes. Guds Ånd var oss nær.

På et slikt møte kom jeg til å si: «Tenk, at alle lærerne i menigheten er frelst, så nær som organisten i kirken!» (Dette hadde noen fortalt meg).

Da ser jeg en gråskjegget mann reise seg hurtig og gå. «Det var organisten,» hvisket en til meg.

Jeg kan ikke få satt ord på hvordan min samvittighet dømte meg for denne tankeløse uttalelse. Om han hadde hatt noen trang til frelse, så var jeg nå overbevist om at jeg med min tankeløshet hadde ødelagt det hele. Dessuten skulle vi ha møte i organistens skole kvelden etter. Ville han nå for alltid være tapt for oss? Jeg hadde bestemt meg for å be ham om forlatelse, når jeg dagen etter kom til skolen.

Kvelden kom. Skolen var overfylt av folk, og til min store glede ser jeg organisten komme og ta sin sedvanlige plass ved orgelet, glad og vennlig som alltid og uten spor av det som min samvittighet hadde anklaget meg for.

Han fulgte synlig interessert med i hele møtet, som varte til langt ut på kvelden. Det var mange som bad om forbønn. Da nå Gud på ny hadde styrket mitt hjerte, bestemte jeg meg for å finne en anledning til å få snakke med organisten.

Alle var gått, og organisten og jeg

var alene. Hans alder gav meg en viss respekt for ham, men styrket av hans vennlighet og trofaste håndtrykk, da jeg takket ham for hjelpen med å spille, tok jeg mot til mig og spurte:

«Vil ikke organisten være med oss til himlen?»

Etter en stunds taushet kom der tårer i hans øyne, og han svarte med usikker stemme:

«Jo, jeg tror, jeg vil være med!»

Dypt grepet av det uventede svar, kunne jeg ikke fortsette vår samtale, men sa god natt og gikk.

Dagen etter ble det sendt bud etter meg. Da jeg kom, var mannen i stor sjelenød. Han gikk frem og tilbake på sitt værelse og sa: «Finnes der noen frelse for meg?»

Han fortalte at det jeg for et par dager siden hadde sagt om «organisten i kirken» hadde fått ham til å våkne for nødvendigheten av å bli frelst.

«Jeg vil ikke være den eneste av mine kolleger som skal gå fortapt. Jeg vil også bli frelst,» sa han. «Men hva skal jeg gjøre for å bli frelst?»

«Så gjerne jeg enn ville, kan jeg ikke frelse Dem,» sa jeg. «Men vi har lov å komme frimodig til nådens trone med våre synder.»

Dypt beveget bøyde vi våre knær, organisten, hans hustru og jeg. En fortapt sønn kom tilbake til sin far, og himmelens fred senket seg ned over en fredløs og hjelpeløs synder.

Om kvelden skulle vi igjen ha møte på skolen. Da gikk organisten frem til

orgelet og foreslo selv at vi skulle synge nr. 719 i Sions Toner: «Vår store Gud gjør store under.»

Alles øyne var rettet mot organisten. Det var synlig på hans ansikt at det var skjedd et under med ham. Da sangen var slutt, gikk han opp på talerstolen. Dypt grepet avla han en bekjennelse om sitt gamle liv, og hva Gud i nåde hadde gjort med ham. Han sluttet sitt vitnesbyrd med å si: «Tross min høye alder og mine grå hår, vil jeg nå slå følge med dere til himlen.»

En mektig ånd var over forsamlingen under dette gripende vitnesbyrd. Noen ropte: «La oss synge en lov-sang.» Og hele skaren stemte i: «Gud er god! Gud er god! Gud mot syndere er god!»

Dette ble for mange en uforglemmelig kveld. For mange ble det en avgjørende stund for Guds ansikt, av betydning ikke bare for dette liv, men også for evigheten. Flere av den gamle lærers skolebarn var til stede. Da han dagen etter kom på skolen, la han merke til at barna så på ham og ventet at han skulle si noe til dem.

«Vi satt en lang stund og bare så på hverandre,» fortalte han siden. «Endelig sa jeg: «Mine barn, jeg har ikke villet gå den vei, som jeg har forsøkt å undervise dere om. Men nå vil jeg gå på den selv, og nå vil vi følges på veien til himlen.»

Så bøyde vi våre knær sammen og bad for barna og deres foreldre og vårt arbeid på skolen.»

Da barna kom hjem fra skolen, for-

talte de om den merkelige opplevelsen. Om søndagen ville alle folk til kirken for å se den nyomvendte organisten. Da gudstjenesten var forbi, stemte organisten i med høy stemme: «Til det herlige land over sky» i stedet for utgangspostludiet.

Det var blitt meg fortalt, at han ofte før hadde sagt: «Jeg skal nok bli en kristen engang, men da skal jeg bli en *skikkelig* kristen og ikke en hykler.»

Noen år var gått siden Gud viste ham barmhjertighet. Den første bryllupsglede var over, og Gud hadde begynt å lære ham å tro uten å se og føle. Da spurte jeg ham engang: «De ble vel *skikkelig* frelst, hr. organist?»

Litt vemodig svarte han: «Jeg tror, jeg ble den dårligste av dem alle sammen. Men jeg hviler på Guds barmhjertighet mot meg, og der er jeg trygg, hvordan det så ellers kan føles og synes for meg.»

Den gamle organist har for lenge siden avsluttet sin pilgrimsferd og nådd målet for sin tro. Men hans minnerike omvendelse lever ennå blant hans venner i menigheten. Og jeg håper ved Guds nåde, at jeg ennå engang skal møte ham og mange andre som i denne vekkelsetid ble ført over fra mørke til Guds underfulle lys og allerede har nådd målet for deres tro og lengsel, når også jeg har nådd reisens mål, og gjensynets glede blir evig.

Av Albert Olsson. Fra heftet «Den gamle organist og andre fortellinger», Luthersk Missionsforenings Forlag, København 1939. Fra dansk ved TÅ.

Jesus og Bartimeus

Av Gunnar Fossli

De kom så til Jeriko. Og da han drog ut fra Jeriko sammen med sine disipler og en stor folkemengde, satt Timeus' sønn, Bartimeus, en blind tigger, ved veien. Da han hørte at det var Jesus fra Nasaret, begynte han å rope: Jesus, du Davids sønn, miskunn deg over meg! Mange truet ham for å få ham til å tie, men han ropte bare enda høyere: Du Davids sønn, miskunn deg over meg! Jesus stod da stille og sa: Kall ham hit! Og de ropte på den blinde og sa til ham: Vær frimodig! Stå opp, han kaller på deg. Han kastet kappen av seg, sprang opp og kom til Jesus. Jesus tok så til orde og sa til ham: Hva vil du jeg skal gjøre for deg? Den blinde sa til ham: Rabboni, at jeg må få synet igjen. Jesus sa til ham: Gå bort, din tro har frelst deg! Og straks fikk han synet igjen, og fulgte ham på veien.

Mark 10:46-52

Denne beretningen om Bartimeus taler så fint om hvordan Jesus er og hva som ligger ham på hjertet.

Hva er det som ligger Jesus på hjertet? Jo det er å kalle og berge mennesker fra den evige pine borte fra Gud. Han vil ha oss alle til himmelen, tenk det vil han. Men for å berge oss måtte han gå en smertefull vei om Golgata. Der døde han for deg og oppstod som din rettferdighet innfor Gud.

Jesu liv her på jord var en eneste lang vandring i og til fornedrelse. Også vårt jordeliv er en vandring, en ørkenvan-

dring. Jesus vitner om å ta sitt kors opp og følge ham. Den som ikke gjør det, er meg ikke verd, sier han i Matt 10:38.

Den som lever i sannheten har et kors som må bæres. Men det største og tyngste kors har Jesus båret. Det bar han opp til Golgata. (Joh 19:17)

Dette korset skulle vi båret til vår egen korsfestelse, men han valgte å gå i stedet for oss. Han ble din og min stedfortreder.

Vi kan lese om store folkemengder som fulgte ham på veien. Men ettersom hans time nærmet seg, var det færre og færre som fulgte ham. Ja endog hans nærmeste og mest betrodde disipler, forlot ham til slutt. Det står så betegnende i Mark 14:50: «Da forlot alle ham.»

Men å bli forlatt av mennesker var for ingen ting å regne mot det som skulle hende Jesus. Vi kan lese i vår bibel at angst og forferdelse kom over ham, og han sier til Peter, Jakob og Johannes i Getsemane: «Min sjel er bedrøvet inntil døden.»

På korset må han utbryte i forferdelse: «Min Gud, min Gud hvorfor har du forlatt meg?»

Og tenk, han får ikke noe svar på sitt spørsmål. Jesus var forlatt!

Det var ikke uten grunn. Nei, han ble forlatt for at du aldri i evighet skal bli forlatt. Hvilken kjærlighet!

Og denne kjærlighet har Jesus til hvert enkelt menneske, også til denne Bartimeus som vi her leser om.

Bartimeus sitter ved veien, står det. Han er blind og derfor må han tigge. Det er mange blinde i dag, ja alle som ikke kjenner Jesus er åndelig blinde.

Men jeg er redd den åndelige situasjonen i landet vårt i dag har ført til at det er færre «Bartimeuser». Det er færre som er i nød fordi de er blinde.

Hvor mange er det ikke som vandrer i blinde eller som sitter ved veien og har det greit der de er? Det er jo så mye spennende som foregår der ved veikanten, – de kan jo like gjerne være der de har slått seg til ro...

Er du en slik? Har du slått deg til ro? Er du en som går alene og vil leve ditt eget liv?

Ja, da går du i blinde. Det er å vandre borte fra Herren.

Konsekvensen av å ta imot Jesus er en vandring med Jesus.

Vi kan lese om Bartimeus at han var i nød, og det ble hans store redning. Hvorfor? Jo, han var blind. Han kom ingen vei. Det var ingen som brydde seg om Bartimeus. Han var hjelpeløs og fortapt.

Da er det Jesus kommer gående. I Lukas 19:10 sier Jesus. «For Menneskesønnen er kommet for å søke og frelse det som var fortapt.»

Det er det Jesus lever for hvert minutt og sekund, for han vet at tida er nær. Og da Bartimeus får høre at det er Jesus fra Nasaret, begynner han å rope. Kanskje har Bartimeus hørt om Jesus, ryktet om ham spredte seg fort. Dette er Bartimeus' første og kanskje siste sjanse til å møte Jesus. Og der i støvet ved veikanten begynner han å rope høyt: «Jesus du Davids sønn, miskunn deg over meg!»

Slik roper en synder i nød. Det finnes bare et synder-rop. Peter uttrykker det slik da han er i ferd med å synke på Gennesaret-sjøen: «Herre, frels meg!»

Mange prøvde å få Bartimeus til å tie, ja de truet ham.

Satan prøver å hindre hvert menneske å komme til Jesus.

Men Bartimeus var i en slik nød at han bare ropte enda høyere.

Da stanset Jesus, leser vi. – Da stod Jesus stille og sa: «Kall ham hit!»

Den dagen var det Bartimeus Jesus stanset opp for, og Jesu kall kom til ham.

Har du hørt Jesu kall?

Jesus stanser og kaller på hvert menneske, selv om de ikke er i noen spesiell nød. Det gjør han for at ingen på dommens dag kan unnskyldes seg med at de ikke fikk kallet og innbydelsen. Noen stanser han imidlertid lenge opp for, andre kortere.

Hva har du svart på Jesu kall? Jesus sier du kan være frimodig og komme. Tenk, – den nøden du kjenner på, kan du komme til Jesus med.

Hvordan kan jeg si det? Jo Ordet, Jesus selv, sier det: «Kom til meg, alle som strever og har tungt å bære, og jeg vil gi dere hvile!» (Matt 11:28)

Bartimeus kastet kappen av seg og sprang opp og kom til Jesus.

Bartimeus sin kappe var alt annet en ren. Nei, den var skitten. Syndens kappe er ikke bare skitten, men bek svart, den kan ikke vaskes ren igjen. Du må få en ny kappe!

Å komme til Jesus, det er få å kaste denne svarte kappen av seg. Det er å

kaste av alt som tynger, synden som henger så fast ved en, bekymringer, motløshet, onde og urene tanker, misunnelse, ulydighet og så mye annet.

Det kan høres ut som en gjerning, noe du må gjøre. Men du skal vite at det kreves ingen ting fra deg for å komme til Jesus.

Bartimeus fikk komme på Jesu ord. Det får du og jeg også gjøre!

Det som skjer når du kommer til Jesus er at syndens kappe som du går og bærer på, blir tatt av dine skuldre og lagt på Jesus. Og du får en ny kappe av Jesus. Den er helt ren!

Dette er ingen prestasjon fra vår side. Nei, det er et Jesu under.

Vi som regner oss som kristne har noe å lære av Bartimeus. Vi har så lett for å bære på byrder og så glemmer vi at Jesus allerede har båret bort all verdens synd og skam for 2000 år siden. «Se der Guds lam, som bærer (bort) verdens synd!» (Joh 1:29)

Så står blinde Bartimeus framfor kongenes konge og herrenes herre. Jesus tar til orde og sier til ham: «Hva vil du jeg skal gjøre for deg?»

Forunderlig!

Tenk, her får et mislykket, usselt og forkomment menneskebarn et spørsmål fra Herren selv.

Han vil gjøre noe for Bartimeus, han vil gjøre noe for deg!

Han vil gi deg noe som han har tilveiebrakt. Han vil gi deg en gave som vi kaller for syndenes forlatelse.

Gaven inneholder også en arv og en billett til himlenes rike.

Slik er Jesus, der er alt av nåde! For menneskesønnen er ikke kommet for å la seg tjene, men for selv å tjene og gi sitt liv til løsepenge i manges sted. (Mark 10:45)

Det er den store gjerning Jesus har gjort. Han døde for at vi skulle få leve.

Syng for Herren en ny sang! For underfulle ting har han gjort. Hans høyre hånd og hans hellige arm har fullført frelse. Herren har kunngjort sin frelse, åpenbart sin rettferdighet for hedningene. (Sal 98:1-2)

Frelsen er ferdig. *All* din synd er lagt på Jesus!

Og du skal få se deg fullkommen i Jesus!

For Jesus sier til deg: «Vær frimodig sønn, dine synder er deg forlatt.» (Matt 9:2)

Den blinde Bartimeus svarte Jesus: «Rabbuni, at jeg må få synet igjen.»

Det var Bartimeus sin nød.

Kanskje er også det din nød, åndelig sett? Du har ikke fått se Jesus.

Da kan du be som Bartimeus. «Rabbuni, at jeg må få synet igjen, Synet på deg, Jesus.»

Og Jesus vil høre slike bønner, for det er etter hans vilje. «Søk Herren mens han er å finne, kall på ham den stund han er nær!» (Jes 55:6)

Jesus sa til Bartimeus: «Gå bort, din tro har frelst deg!»

Her må ikke Jesu ord misforståes. Når Jesus sier «din tro har frelst deg», kan en fort tenke at det er noe ved Bartimeus som har bidratt til frelsen.

Men nei, det er en stor vranglære.

Troen er en Guds gave, lærer Skriften oss. Troen knyttes alltid til Jesus, fordi han er troens opphavsmann.

En tro uten Jesus er tro på seg selv. En tro på Jesus er en frelsende tro. Og den frelsende tro er en gave, ikke en gjerning fra meg.

Troen *på Jesus* frelste Bartimeus. Og straks fikk han synet igjen, og fulgte Jesus på veien.

Å tenk, Bartimeus som var blind, ble seende, han var tapt, men ble funnet, han var død, men se, han har fått livet, og livet er i Jesus Kristus!

Hvilken vei vandrer du på? Du sitter vel ikke ved veikanten eller i grøfta? Å hvor lett det er å bli oppslukt av synden, det går av seg selv.

Synden er som kvikksand eller dyp gjørme. Du kan leke med synden en kort tid, men du vil ganske snart erfare at rollene er byttet om. Da er det synden som leker med deg. Kommer du deg ikke opp i tide – det vil si går du ikke til Jesus med din synd – ja da går det deg evig ille. Da stilner kampen i ditt indre, du faller til ro og er i grunnen ganske fornøyd slik du har det.

Du som kjenner deg igjen må våkne opp fra din likegyldighet. Rop til Jesus: «Frels meg fra min likegyldighet!»

«Frels meg Gud, for vannene er kommet inn til sjelen. Jeg er sunket ned i bunnløs gjørme, hvor det ikke er fotfeste. Jeg er kommet i dype vann, og strømmen slår over meg. Men til deg, Herre, kommer jeg med min bønn i nådens tid. Gud for din store miskunnhets skyld, svar meg med din frelsende trofasthet.» (Sal 69:2-3,14)

Går du til Jesus med din synd, da vil du gå seirende ut av kampen.

Bartimeus fikk kaste syndens kappe av seg, den tok Jesus. I bytte gav Jesus ham frelsens kappe. Og Bartimeus fikk være med Jesus på himmelveien. Om han nådde fram sier Skriften oss ingen ting om. Men en ny sang kunne Bartimeus synge, og den kan også du synge, som vandrer med Jesus.

*Jeg er frelst. Å for en nåde!
Nåde over nåde.
Jeg er frelst. Å hvilken gåte!
Nåde over nåde.
Tenk all min synd har Jesus sonet!
Til sin brud har han meg kronet.
Jeg er frelst! Å for en nåde.
Nåde over nåde!*

*Dag for dag han meg bevarer,
Nåde over nåde,
Frelser meg fra syndens farer,
Nåde over nåde.
Og om jeg synder, han forlater,
For en Gud og for en Fader!
Dag for dag han meg bevarer,
Nåde over nåde.*

*Gud skje lov, snart er jeg hjemme!
Nåde over nåde.
Lammets sang jeg skal istemme,
Nåde over nåde.
Takk, Jesus, takk for nådens under,
Takk for fred i sår og vunder!
Gud skje lov, Snart er jeg hjemme.
Nåde over nåde.*

(Sb. 345)

Hans navn skal kalles Jesus

Av Johan Wilhelm Forstmann (1706-1759)

Dette navn tilkommer ham fremfor alle. Der var nok også dem i det gamle testamentets tid som bar dette navn. Men det var ikke deres egentlige navn; de hadde det bare som forbilde på ham. De var bare frelsere her i tiden, de kunne i det høyeste bare frelse Guds folk fra deres jordiske fiender. Men vår frelser befri oss fra synden, døden og djevelen. Derfor tilkommer han med rette dette navn.

Dette navn innbefatter i en sum alle andre navn. Nevn Jesus, så sier du samtidig Guds Sønn (Salme 2:7), Den sanne Gud (Rom 9:5 og 1Joh 5:20), Herren, vår rettferdighet (Jes 23:6), Guds visdom (Ord 8:1), Ordet (Joh 1:1), Helten (1Mos 49:10), Menneskesønnen (Luk 9:22), Immanuel (Jes 7:14), er alle kongers Konge og alle herrers Herre (Åp 19:16), Livets høvding (Apg 3:15), herlighetens Herre (1Kor 2:8).

Kort sagt er alle hans navn innbefattet i dette ene, for da Jesus er en frelser, er han også alt det som dette navn innbefatter. Hans folk har i ham en tro fører, og erkjenner ham for hvert skritt som sin regent. For han oppfyller på oss sitt ord i Salme 32:8: «Jeg vil lære deg og vise deg den vei du skal vandre, jeg vil gi deg råd med mitt øye.»

Han er en klippe, og den som står på ham, han står om alt annet forgår.

Han er å sammenligne med en klok mann som bygde huset sitt på fjellgrunn. (Matt 7:24)

Jesus er hjørnesteinen som ligger til grunn for bygningen og holder den sammen. (Jes 28:16)

Han er alle herrers Herre, som strider for sine, og seieren følger ham over alt. Han er livet. Uten ham består ingen ting. Han er veien hvor selv ikke dæren farer vill.

Hans Jesu- eller Frelsernavn er især kjær for hans folk. De kjenner det, har erfart betydningen av det, og vet at der er ikke frelse i noe annet.

Hans navn er en utgytt salve (Høys 1:3). Han er innviet ved sitt blod både i begynnelsen og slutten av sitt liv, og har beseglet Det nye testamentet med sin død. Han bærer dette navn til gode for alle arme syndere. Derfor må vi ikke søke flere mestere enn Jesus Kristus i den rette tro, og kun forlate oss på ham.

Den salighet som ligger i Jesu navn, er vunnet for alle mennesker, og blir også tilbudt til alle uten unntagelse.

Hans vitner priser dette navn i alle sine skrifter og taler: «Ham gir alle profetene det vitnesbyrd at hver den som tror på ham, får syndenes forlatelse ved hans navn.» (Apg 10:43). «Men dette er skrevet for at dere skal tro at Jesus er Messias, Guds Sønn, og for at dere ved troen skal ha liv i hans navn.» (Joh 20:31)

Alle mennesker har rett til dette navn. Selv om den største forbryter kommer til Frelseren og sier: «Å du Guds Lam som bærer verdens synd, forbarm deg over meg! Tilgi meg mine synder!», så skal han få det han søker. Han trenger bare å anrope dette navn og si: «Hjelp meg for dette navns skyld!» Han blir da innen kort tid hjulpet og salig, for det krever testamentet. Det er en bønn som stemmer overens med Den nye pakt.

Da heter det snart: «Jeg vil gjøre det! Hvordan går det deg?»

«Å, det går ikke godt! Jeg ligger her i mitt blod!»

Da sier sjelens venn: «Min sønn, vær ved godt mot! Se til meg og tro, stå opp og gled deg, kle på deg og løp. Vær frimodig! Dine synder er forlatt!»

Denne bønn blir ikke avslått om så hele verden setter seg imot det!

Om også Satan vil forhindre det, så er Det allmektige vitne for den evige nådes testamente – Den gode Hellige Ånd – straks tilstede og tillater det ikke. Han bringer sjelen i besittelse og nytelse av det gode som testamentet inneholder.

Men vi må la vårt navn fare, for det er et forbannet navn.

Men for en salighet! – Så snart hans navn blir nevnt over oss, så blir straks vårt navn, det som er forbannet, glemt, og vi er Herrens velsignede.

«Og de skal kalles det hellige folk, Herrens gjenløste. (Jes 62:12) Vi beholder navnet som Guds barn for hans navns skyld.

*Ved Ham hver saliggjøres må,
Ei annet navn er givet
I hvilket vi Guds nåde få
Og fred og håp til livet
Enn Guds Sønns Jesu Kristi navn
I Ham er salighetens havn,
Ham skje lov og pris og ære.*

*Fra boken «Fredens budskab eller vitnesbyrdet om Guds nådepagt i Christo Jesu»,
Haderslev, 1850.
Til norsk ved SÅ*

***Hovedsommerskole med årsmøte
på Bibelskolen på Fossnes
9.-13. juli 2003***

Talere:
Gunnar Nilsson, Reidar Linkjendal,
Håvar Fjære, Per Bergene Holm og
Olaf Klavenæs.

Påmelding til Aud og John Flaten,
tel 69 88 32 95, mob. 916 36 401.

***Sommerskole på IMI Stølen
31. juli – 3. aug. 2003***

Talere:
Erik Trans, Steen Zink,
Tore Mangelrød og Karl Notøy.

Påmelding til
Solfrid og Ragnvald Lende,
tel 51 43 34 88, mob 928 82 300.

Alle er hjertelig velkommen til
samling om Guds ord!

Religiøsitet og liv i Gud

Av Johannes Daasvand (1884-1955)

Det er et eneste spørsmål som jeg vil be den enkleste leser besvare innfor den allmektiges Guds åsyn:

Er du en frigjort lykkelig kristen?

Jeg spør ikke om du er religiøs, om du leser i Bibelen, ber til Gud, går til kirke og bedehus, eller om du går til nattverd, gir til misjonen og liknende.

Alt dette og mer til kan du gjøre og likevel ikke være en frigjort kristen.

Ja, du kan endog med alt dette ytre vesen, i ditt indre være en fiende av all sann, levende kristendom.

Det er nemlig ikke det samme å være religiøs som å være et frelst menneske.

«Av døde vrimler stad og land, men hvor er troens brann?»

De fem dårlige jomfruer var religiøse, og likevel ble de utestengt fra bryllupssalen.

Nikodemus var en meget religiøs mann og allikevel fremmed for den nye fødsel.

Om kong Amasja står det i 2Krøn 25:2 at «han gjorde det som var rett i Herrens øyne, *men ikke med helt hjerte.*»

Det var *hjertet* som manglet.

En ting som karakteriserer et slikt religiøst, ikke frigjort menneske er *ufølsomhet* for sannheten.

Jeg husker så levende hva jeg for mange år siden leste om denne sjelstilstand av Pontoppidan.

Han sa blant annet: «Det finnes et

bedrag, en mørkets makt som gjør sjelen rolig, hard, forstokket, så den intet føler eller erfarer, tar intet til seg, den bare tenker – forstår – taler.»

En gammel, varmhjertet troende kvinne i New York som heter «Sofie vaskekone», ble en gang gjort narr av fordi hun hadde stanset opp foran en statue og vitnet om Herren. (Hun ser nemlig meget dårlig.¹⁾)

Hennes bemerkning til dem som holdt henne for narr var denne: «Jeg vil heller tale til en statue enn selv være en slik.»

Du skulle vel ikke være en slik «statue-kristen»?

Utenpå fager og fin, men innenfor; – et stenhjerte. –

Utenpå religiøs, – innenfor en djevel.

For flere år siden døde det en kvinne i Kristiania (Oslo). Hun hadde fra sin tidlige barndom vært med i det kristelige arbeid, – mer enn alminnelig iherdig for Guds rikes fremme; med i kvinneforeningen og søndagsskolen; en regelmessig kirkegjenger. I det hele et mønstermenneske.

Så ble hun syk.

Hennes venninner besøkte henne og leste og bad for henne. Alt syntes å være i skjønneste orden.

1) Sofie lever visst ennå (1916). Traff henne i 1911 i Simpsons tabernakel. hennes enkle vitnesbyrd, idet jeg trykket hennes hånd, var: «Jeg er frelst for å frelse andre!»

De kom regelmessig og trøstet henne.

En og annen av dem syntes nok at det var noe som manglet deres syke venninne, men alle ville de jo tro det beste.

Men det som særlig foruroliget dem, var hennes ufølsomhet overfor sannheten.

Siste dag kom.

De hadde lest og bedt som vanlig. En trykkende stillhet la seg over dem. Det var som stillheten før en orkan.

Så brøt det løs.

Den syke reiste seg.

Hun samlet sine siste krefter, slo ut med armene og ropte:

«Jeg har bedratt meg!»

Sank så tilbake og var død. –

*

Mange mennesker treller under sin egen religiøsitet.

De bærer sin religion.

Jeg kaller det med hensikt «religion», for *kristendom* i betydningen av *frigjort liv i Gud* er det ikke. –

Et særmerke ved sann, levende kristendom er at *den bærer* oss og ikke vi den!

Bærer du din «kristendom», eller bærer den deg?

Det var til en klasse religiøse strevende mennesker at Jesus sa disse store ord: «Får da *Sønnen* frigjort dere, da blir *dere virkelig fri!*»

Å, hvor det ord «virkelig fri» har en forunderlig dragende makt ved seg; – særlig med tanke på ham som sa dem.

For det er ved *hans blod* og *forsoning* en synder kan bli frigjort og lykkelig. –

Fra heftet «Frigjørelse» av Johannes Daasvand, Trondhjem 1916.

Denne artikkel er den første av en serie på tre. De neste to følger senere. Artikkelen er gitt en forsiktig språklig revisjon.

Hva vil det si å være virkelig fri?

Friheten i Kristus er det aller største et menneske kan oppnå i denne verden. Å bo i et fritt land, være en fri mann og være fri fra sykdom og økonomiske bekymringer, er for ingenting å regne mot å være en frigjort kristen!

Å være frigjort innebærer at:

- Du er skyldfri!
- Du er frikjent i aller høyesterett!
- Du er ikke dømt til noen form for straff, dine mange synder til tross!
- Du er ikke dømt til å betale noen form for erstatning eller oppreisning for dine mange synder.
- Du er ikke pålagt verken straffe-arbeid eller plikter.
- Du er erklært ren og rettferdig.
- Du er tilkjent et prikkfritt liv, fullkomment til minste detalj.

Alt dette kan du takke en eneste person for: Jesus, han som døde i ditt sted!

je

Et bøyet og ringe folk

Av Per Bergene Holm

Kom sammen, kom sammen du folk som ikke kjenner skam!

Gjør det, før Guds råd føder – som agner farer dagen fram – før Herrens brennende vrede kommer over dere, før Herrens vredes dag kommer over dere!

Søk Herren, alle dere saktmodige i landet, som holder hans lov! Søk rettferdighet, søk saktmodighet! Kanskje dere blir skjult på Herrens vredes dag.

Sef 2:1-3

Profeten Sefanjas hovedbudskap er at Herrens dag kommer. «Vær stille for Herren, Israels Gud! For Herrens dag er nær. Herren har gjort i stand til en offerslakting, han har innviet sine gjester.» Selv om profetens ord om Herrens dag fikk sin foreløpige oppfyllelse i Judas bortførelse til Babylon, så peker profetordet i første rekke fram mot Jesu gjenkomst til dom og den store Herrens dag.

Budskapet om Herrens vredes dag er stadig gjentatt i Bibelen, det er noe som skulle leve i vår bevissthet til stadighet. Det er en fortapelse å unnfly, det er noe forferdelig i vente for den som ikke søker frelse. Det kommer en dag da Gud skal gjengjelde enhver etter hans gjerninger, da hver og en skal svare for seg selv, en dag som er uten lys, uten nåde, uten barmhjertighet,

hvor Guds rettferdige vredesdom skal ramme alle uten skånsel, alle som ikke har søkt Herren i nådetiden og fått sin sak i orden, blitt tvettet ren i Jesu blod og ikledd Jesu rettferdighets skinnende drakt. (Sef. 1,14-18)

Dette er ikke bare noe du og jeg ved et ugudelig og forferdelig liv kan gjøre oss skyldige til, men dette er vår situasjon og vår framtid dersom vi ikke her i nådetiden får gå over fra døden til livet. Hvis vi ikke blir frelst ut av vår naturlige sammenheng, frelst fra vårt kjød og kjødets vei, så ender vi der denne veien ender, i den evige fortapelse.

Da kommer du ingen vei med alt det du har samlet deg her på jorden, alt det som her regnes for rikdom, for sikkerhet og salighet. Da blir du framstilt like naken som du kom fra mors liv, da gjelder ikke stand eller stilling, ikke menneskers dom og ære, om du har hatt et æret og ansett navn, da står du for Gud som ransaker hjertene - og bøker blir åpnet og du blir dømt etter det som står skrevet i bøkene. Hvis ikke ditt skyldbrev da er slettet ut og ditt navn er å finne i livets bok, så er det for sent. Det er et forferdelig alvor. Og når vi tenker på at vi ingen garanti har for at vi lever i morgen, så blir Alvoret desto større. «I dag», sier Guds ord, «i

dag om dere hører hans røst, så forherd ikke deres hjerter.» «Søk Herren mens han finnes, kall på ham den stund han er nær.»

Det er også profetens budskap til Juda her i teksten vi leste. «Kom sammen» ... «gjør det, før Guds råd føder» – før Guds rådslutning om en kommende dom blir virkelighet – «før Herrens brennende vrede kommer over dere, før Herrens vredes dag kommer over dere!» Det er talt til det skamløse folket, til de vantro og ugudelige. De har virkelig grunn til å søke Herren og finne nåde til hjelp i rette tid.

Men profeten har ingen tro på at de vil høre. Derfor vender han seg til de saktmodige, det vil si de som hører Guds ord og bøyer seg for det, tar det til sitt hjerte.

Men de som lever skammelig og midt i syndelivet skal også få høre innbydelsen, for det er frelse å få også for dem. «Halt og blind byr han inn, Syndere og fromme. Hvem som vil lytte til, Får til bryllups komme.»

Det er forlatelse å få for hver en synder som omvender seg. Men det er en veldig sannhet – på tross av at vi fra tid til annen får høre om mennesker som blir frelst rett ut av et liv i verdslighet og åpenbar synd – det er sjelden mennesker blir omvendt direkte fra den åpenbare verden.

Det har alltid vært slik og vil alltid være slik, at det som oftest er dem som har hørt Guds ord fra barneår og som

har møtt det i oppvekst og siden som blir omvendt og frelst. Hos mennesker som vokser opp i åpenbar synd og verdslighet, der får synden en slik makt i hjertelivet at det er vanskelig for Guds Ånd å trenge inn. Det hindrer likevel ikke at disse også skal få høre innbydelsen, for Jesus er død også for dem, og blir de ikke omvendt til ham, så forblir de i sin fortapte stilling. Og det er forferdelig å tenke på hvor rolig vi da kan omgås disse, uten et ord om å søke Herren mens det er tid.

Men profeten vender seg i første rekke til dem blant folket som ikke har blitt så inntatt av synden at de ikke lenger er lydhøre for Guds ord. Han taler til dem som bøyer seg for Guds ord i sitt hjerte og sier også til dem: «Søk Herren, alle dere saktmodige i landet, som holder hans lov!»

Selv blant de saktmodige, selv blant de som lever med Gud og bøyer seg for Guds ord, er det behov for å søke Herren, behov for å komme ham mer nær.

Det står her om de saktmodige at de holder Guds lov. Det er noe som kjenner seg den saktmodige som lever med Herren, han holder Guds lov, ikke i den forstand at han oppfyller budene i ett og alt, men han tar vare på Guds ord, han bøyer seg for Guds ord i ett og alt. Han ringeakter ikke Guds bud, men han tar vare på dem, gjemmer på dem i sitt hjerte og innretter sitt liv etter dem. Visst faller han i synd, visst er han ikke fullkommen, men livet har en

retning som er i overensstemmelse med Guds ord, det er lyst til Guds lov i det indre menneske, på tross av synder og fall.

Og her formannes den saktmodige til å søke rettferdighet og saktmodighet. Med tanke på Herrens dom, er det om å gjøre at vi ikke blir fanget inn av synden og verden, derfor må vi så mye mer søke rettferdighet, søke å leve etter Guds ord, vende oss bort fra synden og verden og følge Jesus etter. For synden er en så veldig og blendende makt, at får ikke Herren selv rom i vårt hjerte med sitt evangelium og sin Ånd, så inntas vi snart av synden og denne verden.

Og vi formannes til å søke saktmodighet, til å bøye oss for Guds ord, la oss dømme og formane, og stole på Guds ord og sette vår lit til at Herren tar seg av oss.

«Kanskje dere blir skjult på Herrens vredes dag.» Tenk, det sier profeten til de saktmodige blant folket, som om det langt fra var noe sikkert at selv de skulle bli frelst fra vreden. Det er som apostelen Peter sier: «Tiden er kommet da dommen skal begynne med Guds hus. Men begynner den med oss, hvordan skal det da ende med dem som ikke vil tro Guds evangelium? Og er det med nød og neppe den rettferdige blir frelst, hvordan skal det da gå synderen? Derfor skal også de som etter Guds vilje må lide, overgi sine sjeler til den trofaste Skaper, idet de gjør det gode.» (1Pet 4:17-19)

Peter kjente til hvor lite det skulle til av motstand og kamp før et Guds barn falt i fra og fornektet sin Herre og Frelser. Han hadde lært at det bare var ved Guds makt vi blir holdt oppe ved troen.

Det er ingen selvfølge at du skal bli bevart, og du makter det langt fra alene. Peter hadde trodd at han var så sterk, at han var så glad i Jesus, at selv om alle de andre fornektet så skulle ikke han. Men noen ord fra ei tjenestegjente skulle vise seg å være nok. Han skammet seg over Jesus og vek unna den frimodige bekjennelse, og så endte det med fornektelse.

Du og jeg er ikke sterkere. Skal vi bli bevart, må vi søke Herren og bli sterke i Ham og hans veldig kraft. Har det vært vanskelig å leve på avstand fra Jesus i den tid som har vært, så vil det i den siste tid bli umulig. Da vil fristelsene fra synden og verden bli så mektige og omfattende og motstanden og forsmedelsen bli så stor, at da er det bare den som lever Jesus nær og som Jesus får gripe med sin makt, som blir bevart hos Jesus.

I Sef 3:12 sier Gud at han «vil la det bli tilbake hos deg et bøyet og ringe folk, og de skal ta sin tilflukt til Herrens navn.»

Slik er Herrens folk i den siste tid, et bøyet og ringe folk. Det er bøyet, dvs at det er ikke et stolt og stritt folk, men et folk som bøyer seg for Guds ord, som ydmyker seg under Guds hånd. Det er bøyet under erkjennelsen

av sin synd og skrøpelighet og svakhet, men også bøyet fordi det har bøyd seg under det åk og den trengsel Herren har lagt på det. Det går også villig på den vei Herren vil det skal vandre, mot strømmen og verden. Det er et folk som ikke har noe det skal ha sagt overfor Guds ord, et folk som ikke setter seg opp mot Guds råd og førelse med det.

Det er et ringe folk, et folk som ikke er regnet for å være noe her i verden, et folk som også i egne øyne er ringe, fattig i seg selv, tiggere for Gud. Deres rikdom er i Herren. Deres tilflukt er Herrens navn.

Hva vil det si at de tar sin tilflukt til Herrens navn? Herrens navn er et uttrykk for Herren selv, slik et Guds barn har lært ham å kjenne gjennom hans gjerninger. Og et Guds barn har lært Herren å kjenne som sin frelser, en trofast frelser som står ved sitt ord og sine løfter, om alt annet skulle vitne i mot. Det er et Guds barns tilflukt i den siste tid, i trengsel og motgang. Det er det Herrens navn borger for som er hans håp og frimodighet.

Når det virkelig begynner å koste å være en kristen, når en mister arbeid og inntekt for sin samvittighets skyld, når en ikke blir regnet med, men blir satt utenfor, når en må lide og oppleve tap, da er det bare den som har sin rikdom i Jesus, som har sitt gode i ham, som holder ut. Da er det bare den som har sitt hjemland i himmelen og som

har sin lit til at Herren er den han sier seg å være, vår frelser, som en dag skal føre oss frelst hjem til seg i den evige herlighet – som blir hos Jesus.

Bibelen taler om at Herren i den siste tiden skal ryste jorden. Da skal menneskene rystes, slik hveten rystes om høsten. Da kastes hveten opp i lufta og så skilles hvete og agner. I den siste tid vil det også være slike rystelser eller trengsler som går over verden, når dommen begynner med Guds hus, at mange vil falle fra, de skal åpenbares å ha vært agner, uten sant liv i Gud. De trodde til en tid, men så når trengsel og forfølgelse for Ordets skyld kom, så falt de fra.

Skal du og jeg unngå det, så må vi søke Herren, slik at vårt hjerte kan bli styrket ved nåden, ved evangeliet om frelsen i Jesus. Når vårt hjerte inntas av evangeliet, så er evangeliet en Guds kraft til frelse, det er mektig til å bevare våre tanker og våre hjerter i Kristus Jesus. L&E

Besøk til misjonsfeltene

- Dag Rune Lid og Jon Espeland besøker Peru i tiden 1.-15. april.
- Per Bergene Holm besøker Moldova i slutten av april.

Vær med å be om at besøkene må være til gjensidig glede, oppmuntring og velsignelse.

Død, hvor er din brodd?

Av F. W. Krummacher (1796-1868)

Død, hvor er din brodd? Død, hvor er din seier?

1Kor 15:55

Besynderlige «hvor?»

Kan vel døden være forlegen for svaret?

O! *Hvor* lynte ikke dette uhyrets brodd? *Hvor* blinket ikke dets giftige morderdolk oss i møte?

«*Der,*» kunne skrekkens konge si, «er min brodd,

hvor forråtnelsens stank kommer dere i møte fra de mørke graver;

hvor jordens stolte herrer metter ormene med sitt kjøtt;

hvor den blotte erindring om min majestet bringer dere til å gyse;

hvor tanken om mitt forestående besøk innhyller deres livs himmel i sorte skyer;

hvor man vrir hendene ved dyrebare likkister, men vrir dem forgjeves;

hvor man nylig tilkastet graver med tårestrømmer, men gravene røres ikke og har ingen barmhjertighet;

hvor jeg skånselsløst river det elskede barn fra den ømme moder, den dyrebare hustru fra den hulkende ektefelles hjerte;

hvor faderløse gråter blodige tårer og forlatte enker forgår i kummer og smerte;

hvor de døendes rallen lyder dere i møte og angst – og fortvilelsesskrik fra de voldsomt bortrevne, som byr

gods og gull, krone og purpur for deres liv, men som forgjeves venter på tilslaget;

der, der hvor jeg således river ned lykksalighetens boliger, oppløser kjærlighetens bånd, forvandler gledens saler til jammerens huler, fyller hjertet med angst og helvete med nye offer –

der truer min brodd;

der hugger mitt sverd;

der er min forferdelse;

der utfolder mine redsler seg:»

Slik kunne han tale, døden, den skrekkens fyrste.

Allikevel spotter apostelen ham og vedblir med sitt spørsmål:

«*Hvor* er din brodd?»

Det er noe uhørt!

Hvorfra tar Paulus mot til dette?

Hva berettiger ham til dette triumfrop over den siste fiende?

Vi skal høre dette, «*hva?*»

Den overflødige berettigelse til dette er til stede: «Gud være takk som gir oss seier ved Jesus Kristus, vår Herre!» (1Kor 15:57) «Døden er oppslukt til seier, og livet er ført fram i lyset!» (1Kor 15:54; 1Tim 2:10)

Hentet fra J. Traasdahls andaktssamling «Lys i hjemmet.»

Vennligst gi ekspedisjonen beskjed i god tid ved adresseforandring.

Hvorfor sørger du min sjel?

Av Hans Adolph Brorson (1694-1734)

Hvorfor sørger du, min sjel? Hvorfor er ditt livsmot bøyet?
Tro at Jesus vil deg vel, Om hans råd er skjult for øyet.
Tenk: Hvor ofte har hans makt Roser ut av torner brakt!

Kast kun anker, her er grunn! Det er godt på Gud å bygge.
Synes allting stengt en stund, Er det bare som en skygge.
Korset er en overgang. Gleden den blir evig lang.

Kristi vei er alltid god, Rett og riktig alltid funnet.
Med sitt dyrebare blod Har han stridt for deg og vunnet.
Å, hvor inderlig han bandt Seg til deg ved dette pant!

Visst er veien tung og trang Som vi vandrer med hverandre.
Om vi skal bli fri en gang, Får vi dog den veien vandre.
Gjennom ørken må vi gå, Så er Kanaan å få.

Se da dit, mitt redde sinn, Hvor du seierskransen finner.
Gå med mot i kampen inn, Det har ingen nød, jeg vinner!
For jeg er jo, Jesus, din. Så er du og himlen min!

(Skrevet i 1734, sb. 335)